

שזה האילן הפתחตอน עשה אותו והתקין אותו, משמו שמי שיכנס לאילן העליון, יכנס ברשותו, וימצא לאילן הפתחตอน, ויריא להכנס, אלא כמו שרואו.

בא וראה שזה, שומר הפתחה הוא, ועל זה נקרה (תhalim קב) שומר ישראל. וזה האילן הפתחตอน עשה, ומשקה ונזון מהאלן העליון. ועל זה לא כחוב יעשה, אלא עשה. מה הטעם? שיראו מלפניו בני העולם ולא יתרכבו אליו אלא אלו שייהיו ראויים להתקרוב, ולא אחרים, ושמרו בני האדם דרכי התורה ולא יסתו לימיון ולשםאל.

בא וראה, על זה האילן שפל חיליו בו נמצאים, אמר דוד, (תhalim טז) אתה תומך גורלי, מהו גורלי? זה הגורל שאוחזו בו דוד הפללה. ועל זה כחוב על פי הגורל. וכן הוא על פי ה. וימת שם על פי ה. כתוב הגורל (פ' טו) על פ'. אשרי חלוקם של אלו שמשתדלים בתורה יומם ולילה ויזעדים דרכיו, והם אוכלים בכל יום מזון עליון, כמו שנאמר (קהלת ט) החקמה של מעלה מקומות זה גזונית, והרי נתבאר עליום, (ישעה סה) הנה עבדי יאכלו.

רבי אבא פתח ואמר, (יחזקאל א) ויהי קול מעל הרקיע. זה הקול שאותו ליה הרקיע ומשתתף עמו. וזהו שכבות (תhalim קיא) זכר עשה לנפלאותיו. וההוא רקיע קאים על יהו, והוא שביברא בשוג, להבדיל

(בראשית א) בין מים למים. והרי באורה, ששבעה רקיעים למעלה למעלת. והוא וילון אין ממשמש, שהרי אין לו משלו, אלא מה שנוננים לו. והענינים בו אחוזים. וזה סוד הפתוח, ורבי

כהאי. דהאי אילנא מתאה, עבד ליה ואתקין ליה, בגין דמן דיעול לאילנא עלאה, ייעול ברישו, וישבח לאילנא מתאה, וידחל למייעל, אלא בדקא חוי.

הא חוי, דהאי, נטיר פתחה הוא. ועל דא אקררי (תhalim קב) שומר ישראל ודא אילנא מתאה עשה, אתשקיא ומתון מאילנא דלעילא. ועל דא לא כתיב יעשה, אלא עשה. מי טעם. שיראו מלפניו בני עולם, ולא יקרבו ליה, אלא איןון דיתחzon לך רבא, ולא אחרא, ויסתمراון בני נושא אורייתא, ולא יסתו לימיון ולשםאל.

הא חוי, על הא אילנא דכל חילוי ביה שרייא, אמר דוד, (תhalim טז) אתה תומך גורלי. מהו גורלי. דא ערבא דאחד ביה דוד מלפआ. ועל דא, על פי הגורל כתיב. וכן הוא על פי יי. וימת שם על פי יי. הגורל כתיב (ס"א בן ביה על פ'). זפאה חולקיהון דאיןון דמשתדלין באורייתא יממא ולילוי, וידעי אrhoוי. ואינו אליל בכל יומא מזונא עלאה. כמה דאת אמר, (קהלת ז) החקמה תחיה בעלה. דהא אורייתא דלעילא מאתר דא אהן, והא אתחמר עליהו, (ישעה סה) הגה עבדי יאכלו.

רבי אבא פתח ואמר, (יחזקאל א) ויהי קול מעל לרקיע. דא קול דאחד ליה הרקיע, ואשתתף בהדריה. ודא הוא (תhalim קיא) זכר עשה לנפלאותיו. וההוא רקיע קאים על יהו, על איןון חיוון. ודא הוא דאבי בשני, (בראשית א) להבדיל בין מים למים.

והא אוקמונה, לשבעה רקיעין לעילא לעילא. ורקאי וילון איןנו ממשמש, דהא לית ליה מדיליה, אלא מה דיתבין ליה. ומסכני ביה אתחדר, דא הוא רזא דכתיב, (דברי הימים א כב)

הימים-אכם (ו) בענייני הבניות לבית אלהי. וזה מבנים שחרית ומוציא ערבית. שהרי בלילה מוציא חילותו לכל הארץדים, ושולט על אותם חילותות, ורומנים. ובשחרית מכנס לבלים, ומכוונים. ומניסים לנתקם ולא שולטים. שהרי הAKER כולל את כלם, כמו שנאמר (תהלים זב) להגיד בAKER מסך ואמונהך בלילות. והרי

בארוחה.

ויש קול על זה הרקיע, ממנה נזון זה הרקיע. בשעה שקול זה מתעורר, כל ההמוניים לא נועעים, ואין להם רשות אלא לעמוד במקומם, ומרקבים את חילותיהם ומחפם לאוטו טוב שנמשך לאותו רקייע ויתברכו בגלו, ועל זה הוא מעלה לרקייע אשר על ראשם.

בא וראה, רקייע רקייע אשר על אבן ספר דמות כסא, מה שבtab כמראה אבן ספר - זו אבן ישראל. וזהו סוד הפתוב, בראשית טו וגללו את האבן וגו'. אבן אחת ירדה מלמעלה הפאשר רצוי ישראל לרשות את הארץ, וכתווב בה גורל. והיא אמרה: זה לפולוני, וזה לפולוני. וזה האבן היא מפהח כסא המלך יורחת. וראי (שם טו) שם רעה אבן ישראל בתוב. ומשום זה על פי הגורל וראי מחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושਆ לזר. פגע בהם רבי אלעזר. רציו אחרים אמרו, וראי נרוץ אחריו. אמרו, שעשה הגיעה אצלו, אמרו, וראי נשפטף אתקן ונשמע דבר חדש. פרחה ואמר, (ישעה נא) שמעו אליו רדי אתקן מבקשי וגו'. שמעו אליו רדי אתקן מבקשי וגו'. אמרו, ואלה מבקשי ה'. אם רציתם לדעתם האמונה ולאחו בזה האתקן, לא תסתכלו בה לבדה כשאר בני העולם שגרמו מימה לעצם על

[ו] בענייני הבניות לבית אלהי. ורק אמן מכנס שחרית ומוציא ערבית. דהא בלילה, אףיק חילוי לכל סטרין, ושלטה על אינון חיילין ואבלוסין. ובשחריתبنيש לכהו, ואעליל לנקייהו, ולא שלטין. דהא בקר בלילה בלילה. כמה דעת אמר (תהלים זב) להגיד בAKER מסך ואמיןנתך בלילות. והא אוקמייה.

וקול אית על האי רקייע, מגיה אתון האי רקייע, בשעתה דהאי קול אתר, בלהו אבלוסין לא נטין, ולית בהו רשו, אלא למיקם בדוכתייהו, ואקרבי חיליהון ומחפאן, לההוא טיבו דגידי לההוא רקייע, וירפרכן בגיניה, ועל דא איהו מעלה לרקייע אשר על ראשם. בא חז רקייע רקייע אשר על אבן ספר דמות כפהא, כמרה אבן ספר, דא אבן ישראאל.

וקד הוא רוז דכתיב, (בראשית כט) וגליו את האבן וגו'. חד אבן נחתה מלעילה, פד בעי ישראאל למים ארעה, וכתיב בה גורל. ואיהו אמר, דא לפולניה, ורק א לפולניה. ורק אבן הוא מפחחות (דרכ' נ"א) כרסיא דמלפאת נחתה. וקדאי (בראשית טט) משם רעה אבן ישראאל בתייב. ובגינוי בך על פי הגורל וקדאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה היו אזי מאושਆ לזר, פגע בהו רבי אלעזר, רהטו אבתיריה. אמרו, וקדאי נרheit אבתיריה דשכינתא. עד דמתו לגביה, אמרו וקדאי נשפטף בהדר, ונשמע מלה חדתא.

פתח ואמר, (ישעה נא) שמעו אליו רדי אתקן מבקשי וגו'. שמעו אליו רדי אתקן, אינון דאזילין בתר מהימנותא, רדי אתקן, וקדאי אינון מבקשי ה'. אי בעיתו למנדע מהימנותא,